

Kunstarterne angaar, kun skal gjælde, saa længe de nuværende Bevillinger løbe, og at altjaa Regjeringen efter 1898 skulde staa frit og efter sit bedste Skjøn atter kunde indføre en saadan Indskrænkning, hvad Kunstarterne angaar, i de fremtidige Bevillinger. Hvorfor har Mindretallet villet gjøre dette Forslag? Saavidt jeg forstod det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 2den Valgkreds (Hage) er det af følgende Grunde: Man ønsker en Specialisering, en saadan Specialisering, at det ene Privattheater nærmest skulde spille alvorlige Stykker, det andet nærmest Lystspil og Farcer, det tredje maaske Operaer eller noget Andet. En saadan Specialisering skal jeg ikke i og for sig udtale mig imod. Jeg vil endog indrømme, at det i og for sig kunde være heldigt, om man kunde komme til noget Saadant, men der er to Indvendinger her at gjøre. Den første er den, at Kjøbenhavn er en meget for lille By til, at der er nogen virkelig Udsigt til, at det skal kunne gennemføres her i alt Fald i en nær Fremtid. Hvad der kan gennemføres i Paris og maaske ogsaa i Berlin, jeg veed det ikke, kan ikke gennemføres her i Byen, der mangler en tilstrækkelig stor Befolkning, og der mangler tilstrækkelige Pengemidler til, at noget Saadant kan gennemføres. Den anden Indvending er den, at Gjennemførelsen af en saadan Specialisering vistnok maa ske ad Frivillighedens Vej, det kan ikke være Regjeringsmyndighedernes Sag at fremtvinge den. Man maa jo lægge Mærke til, at naar der hidtil har været en bestemt Indskrænkning i de private Theaters Privilegier, er det ikke sket af nogen som helst æsthetisk Grund, men ene og alene af Hensyn til det tgl. Theaters Monopol, til det tgl. Theaters Interesser. Jeg tror ikke, at det vil lykkes gennem administrative Bestemmelser at gennemføre en saadan Specialisering, medmindre Regjeringen, samtidig med at den siger til de private Theatre: Du skal spille den Art Stykker, og Du skal spille den Art, tillige vil give dem en Subvention, for at de uden at gaa fallit kunne udføre denne Beslutning fra Regjeringens Side. Uden det tror jeg ikke, at den Tanke, som det ærede Mindretal har fremsat, kan gennemføres i et saa lille Samfund, hvor heldig den i og for sig end kunde være. Foruden disse Fordringer, som jeg mente at kunne stille, og som have faaet deres Udtryk i de Forslag, der nu foreligge til Afstemning, mente jeg ogsaa at maatte stille en Fordring til, nemlig, at de 30 Aar, som Eftertrykslovens § 19 nu sætter som Grændse for, at en Forfatters Stykker kunne blive almen Eiendom, forlængedes til 50 Aar. Smidlertid mente

jeg, at dette ikke kunde gennemføres paa dette Lovforslag, men at det var en Vending i Eftertryksloven, som naturligt og nærmest havde sin Plads i den anden lille Eftertrykslov, som af Indenrigsministeren er forelagt i Landsthinget. Jeg forhandlede da med min Kollega Indenrigsministeren, og han var villig til at stille et saadant Forslag. Dette blev stillet, og jeg har saa forhandlet med vedkommende Landsthingsudvalg derom. Landsthingsudvalget er, hvad man vil se af den Betænkning, som nylig er bleven omdelt, gaaet ind paa denne Forlængelse, og jeg tror, efter at have forhandlet med Udvalget, som jeg meddelte fuldt ud, hvad der var foregaaet i dette Things Udvalg, det bedste Haab om, at det skal lykkes at gennemføre denne Sag ogsaa i det andet Thing, i alt Fald vil jeg gjøre mit Bedste dertil, thi jeg er overbevist om, tværtimod hvad det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling) udtalte, at dette er et Forslag, der vil være til stor Nytte og Gavn for det tgl. Theater, ligesom det ogsaa er min Overbevisning, at det er det mest Mulige, som under de forhaandenværende Omstændigheder kan ventes opnaaet for det tgl. Theater. Jeg beder derfor de Herrer, der ellers pleie at stemme med mig, vel at betænke, om man virkelig tror, at det vil være til det tgl. Theaters Gavn, at man afviser denne Sag og lader det Hele blive staaende, saaledes som det er. Jeg er overbevist om det Modsatte. Det tgl. Theater vilde saa ganske vist kunne bevare for visse Kunstarters Vedkommende sit Monopol i videre Omfang, end det vilde kunne det efter dette Lovforslag, men det vilde paa den anden Side fuldtud tabe det paa andre ligesaa vigtige Omraader og det paa, for dets økonomiske Stilling, særdeles vigtige Omraader. Naar nu tre ærede Medlemmer have stillet et Forslag, som nærmest gaar ud paa, at den af Flertallet foreslaaede Grændse skal forlænges til 20 Aar, vilde det naturligvis for det tgl. Theater være meget behageligt, om noget Saadant kunde opnaas, men jeg vil dog gjøre opmærksom paa, at overfor Forfatterne turde det være temmelig uretfærdigt. Naar man nu en Gang er gaaet ind paa, og det gjøre jo ogsaa de tre ærede Forslagsstillere, at det tgl. Theater skal undertaste sig, om end i modificeret Form, Eftertrykslovens § 18, tillader jeg mig dog at være af den Mening, at der ikke er tilstrækkelig god Fornuft i at sige: I have Ret til, naar Eders Stykker ikke ere spillede i et vist Antal Aar, saa at sælge dem til Andre, men det er rigtigt nok i 20 Aar, I skulle vente, medens I lige overfor alle andre